

XXVI. POKORA

Písmo svaté:

Veźměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. (Mt 11, 29)

Katechismus:

Nejčastější a také nejskrytější pokušení je náš nedostatek víry. Neprojevuje se nějakou otevřenou nevěrou, ale spíše tím, že dáváme v praxi přednost nějaké jiné činnosti. Sotva se začneme modlit, napadne nás tisíc prací a starostí, které se zdají naléhavé a vnučují se jako přednostní. Je to opět chvíle pravdy, v níž se ukazuje, čemu dává srdce přednost. Někdy se uchylujeme k Pánu jako k poslednímu útočišti: ale věříme tomu opravdu? Někdy si bereme Pána za spojence, ale v srdci máme ještě domýšlivost. Náš nedostatek víry nám v každém případě dává najevo, že ještě nemáme pokorné srdce: „Beze mne nemůžete dělat nic“ (Jan 15,5). (čl. 2732 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Co je to pokora? *Humus*, země. Je to uznání, že jsme byli stvořeni ze země. Je to ctnost, kterou přesně rozpoznáváme, kdo jsme a co je mimo nás. Pokora vychází ze spravedlnosti, která znamená *dát každému, co mu náleží*. V jakém smyslu vychází morální ctnost pokory ze spravedlnosti? Prostřednictvím pokory vstupuješ do svého nitra, činíš toto rozpoznání a přisuzuješ v pravdě, co náleží tobě a co náleží druhým; tvému Stvořiteli, tvému Pánu, tvému nebeskému Otci a bližnímu i celému tvorstvu. Pokora je ctnost, která nám umožňuje uznat. Jestliže opravdu uznáváme, jdeme do hlubin svého nitra, ať už kvůli dědičnému hříchu, tak kvůli svým osobním hříchům, musíme říci, že jsme skutečně *nic*. Jelikož jsme však byli stvořeni Bohem, který je *všechno*, nesmíme se zastavit u svého zahledění do nicoty. Pokud jsme opravdu pokorní, musíme se starat i o to, co patří k naší lidské přirozenosti. Co k ní náleží? Jestliže jsem pokorný, vstupuji do svého nitra; na jednu stranu uznávám, že jsem *nic*, ale musím rovněž uznat, že jsem tvor, že jsem služebník svrchovaného Pána, že jsem dítě nebeského Otce. Pokora mě tedy vede k uznání mé přirozenosti: jsem *nic*, ale protože jsem Boží dítě, služebník a tvor, musím na základě spravedlnosti dát Bohu to, co mu náleží. Co to je? Láska. Protože já nemám nic, co bych Pánu dal, pokora mě vede k tomu, abych se obracel na Boha, kterému mám na základě spravedlnosti představit svou přirozenost, svou ubohou osobu. Toto uznání před Bohem, že jsem služebník, tvor a syn, disponuje Boha k tomu, aby shlédl na pokorného a dal mu vše, co mu chybí. Pokora se tedy nesmí zastavit pouze u tohoto poznání vlastní nicoty, ale z povinnosti, vycházející ze spravedlnosti, musí vést k tomu, aby každý dostal to, co mu náleží. Jestliže nedokážeš dát sobě, co ti náleží, a dobře víš, že Bůh je jediný, kdo to může učinit, máš na základě pokory povinnost obrátit se na Boha. Pokora má tyto

dva směry: stáhne tě dolů do nicoty, ale pak umožňuje obrátit se na Boha. První hnutí tě poníží do nicoty, druhé tě obrátí k Bohu, který tě povýší. Pokora tě tedy poníží i povýší.

Co působí pýcha? Člověk slepě věří, že veškerá dobra, která má, pocházejí z přirozenosti a že vše dobré, co má a co dělá, záleží na něm. Tím vylučuje Boha a zároveň své povýšení. Není potom pokorný celistvým způsobem. Nevychází už ze spravedlnosti, ale pokora je tak přetržena na polovinu. Vidíš svou nicotu a neschopnost, která se plaví po vodách pýchy, a domníváš se, že svým *já* konáš to, co je dobré, co je krásné. Ale zůstáváš stále tamtéž. Pyšný člověk tedy zůstává pořád v prostoru nicoty. Nikdo není pokornější než Ježíš. Nemůže být nikdo pokornější než on, protože člověk je *nic* jakožto stvoření. Ale tato nicota je v jistém smyslu stvořena Bohem. Hřích je hlubší než Bohem stvořená nicota, protože je to nicota, která vylučuje Boha samého. Přirozenost nevylučuje Boha, ale hřích vylučuje všechno. Je tedy mnohem hlubší.

Ježíš na sebe vzal hříchy světa, tam v hlubině propasti lidství. Bylo to něco, co nenáleželo jemu, nýbrž nám. Ježíšova pokora je jedinečná. Byl poslušný svému Otci. Pyšný člověk nejenže neuznává svou nicotu, ale také nežádá nic od Boha. Ježíš se „stal hříchem“. On je zosobněná pokora. Je pokorný a mírný srdcem. Uznal ne svou osobní nicotu, ale nicotu, která souvisí s tím, co na sebe vzal, a na kříži žádal pro nás od Otce to, co nám nenáleželo – odpuštění.

Je těžké pochopit tuto rozpravu a ještě těžší je podle toho jednat. Pokora Panny Marie je zářející, protože na jednu stranu říká: „*shlédl na poníženost své služebnice*“ a potom: „*budou mě blahoslavít všechna pokolení*“. Pokora tyto dvě věci sjednocuje, ale ví dobře, že všechno pochází od Boha, „*mého Spasitele*“.

Svatý otec Pio sestoupil ve své hluboké pokoře při mši a na kříži ke hříchům lidí a světa a spolu s Kristem žádal o odpuštění. Korunováním pokory je skrytost. Ježíš k sobě ve své pokoře jako „zločinec na kříži“ všechny přitáhl. Zvítězil nad všemi, ale jako vítěz se skrývá. Zdá se být poražen, a přitom je vítěz, sám je vítězstvím. Kdyby Ježíš nebyl pokorný, nestoupil by do hlubin našich nečistot, aby nám pomohl, aby nás mohl posadit po svém boku na trůně slávy. Jediný on může učinit něco takového!

Předsevzetí:

Pokora je vozidlo, které vede k víře, naději a lásce. Nikdy nebudu z tohoto vozidla vystupovat, protože jinak zůstanu sám na ubohých cestách světa.

Myšlenka na závěr:

„Pokora zaručuje postup v duchovním životě více než Pánovy zázraky a úžasné divy.“ (Mons. P. Gaeleone 10. 7. 2012)

PRAVIDELNÝ ROGRAM SPOLEČENSTVÍ

17.30 adorace v kostele s možností svátosti smíření; 18.00 mše svatá v kostele; po mši sdílení v kryptě a malé občerstvení u „kulatého stolu“. Katecheze a další informace nalezneš:

<http://spolotcepia.signalny.cz/>